

Αβρόχοις ποσίν

Ο πασίγνωστος Κροίσος ξεκίνησε κάποτε, να καταλάβει τη χώρα των Μήδων. Με την αριθμητική υπεροχή και τον τέλειο εξοπλισμό του στρατού του, ήταν βέβαιος για τη νίκη του. Χαρούμενοι και με τραγούδια προχωρούσαν οι στρατιώτες, έως ότου έφτασαν στον Άλυ ποταμό και δοκίμασαν να τον περάσουν. Η πρώτη όμως, απόπειρα που έκαναν, απέτυχε, γιατί τα νερά του κυλούσαν με ορμή.

Όλα τα είχε προετοιμάσει ο Κροίσος, ώστε να είναι βέβαιη η νίκη του. Όμως δεν είχε εκτιμήσει το ρόλο, που μπορούσαν να παίξουν τα στοιχεία της Φύσης. Πριν διατάξει την άδοξη επιστροφή, κάλεσε τους στρατηγούς του να συσκεφθούν μήπως βρεθεί κάποιος τρόπος. Μαζί μ' αυτούς κάλεσε και το Θαλή τον Μιλήσιο, που εκείνη την εποχή ήταν στην υπηρεσία του. Όλοι συμφώνησαν πως δεν υπήρχε λύση. Τότε πήρε το λόγο ο Θαλής. Ζήτησε να του δώσουν ένα τμήμα στρατού και υποσχέθηκε ότι την άλλη μέρα, όλος ο στρατός θα βρίσκεται στην απέναντι όχθη του ποταμού.

Ειρωνικά γέλια υποδέχτηκαν την περίεργη πρότασή του και την τόσο τολμηρή του υπόσχεση. «Σ' ενόμιζα για σοφό», του είπε ο Κροίσος, «δε φανταζόμουν, όμως, ότι είσαι τόσο τρελός. Παρ' όλ' αυτό, θα σου δώσω όσους στρατιώτες θέλεις, γιατί είμαι περίεργος να δω τι θα κάνεις».

Ο Θαλής πήρε μαζί του τους στρατιώτες και προχώρησε προς τα πάνω, αντίθετα στην κοίτη του ποταμού. Όταν έφτασε σε κάποιο σημείο που θεώρησε κατάλληλο, άρχισαν όλοι μαζί να σκάβουν ένα βαθύ χαντάκι. Σκάβοντας όλη τη νύχτα κατάφεραν να ετοιμάσουν μια καινούργια κοίτη στο ποτάμι, ώστε τα νερά του να πέφτουν σε μια κοντινή χαράδρα. Δεν τους έμενε παρά να φράξουν το σημείο που ενώνεται η παλιά κοίτη με την καινούρια, ρίχνοντας πέτρες, κλαριά, χώματα και ότι άλλο έβρισκαν πρόχειρο.

Τα ξημερώματα, η ροή του ποταμού είχε αλλάξει. Το πρωί, όταν ξύπνησαν οι στρατιώτες, έτριβαν τα μάτια τους από την κατάπληξη. Αλλά και οι στρατηγοί και ο ίδιος ο Κροίσος νόμισαν πως ονειρεύονται, όταν είδαν ότι το ποτάμι, που χθες ακόμη έτρεχε μπροστά τους και τους έφραζε το δρόμο, σήμερα έτρεχε πίσω τους. Είχαν μ' άλλα λόγια περάσει το ποτάμι «εν μια νυκτί» και μάλιστα χωρίς καν να βρέξουν τα πόδια τους («αβρόχοις ποσίν»), όπως γράφει ο ιστορικός της

εποχής εκείνης.